ויבא ויעש ה' כאשר דבר כי חטאתם וגומר –

And '\u03c4 came and did as he spoke because you sinned, etc.

OVERVIEW

צדקה וחסד אלעזר המודעי stated that the פסוק סלאומים חטאת teaches that any בדקה וחסד אלעזר המודעי that וחסד do is a sin, because their intent is to shame the Jews. The גמרא proves this from the פסוק in ירמיה where נבוזראדן said the following ירמיה that 'did what he promised because you (the Jews) sinned. This indeed is shameful for the Jews but where is the צדקה וחסד which נבוזראדן did (in order to shame the Jews). תוספות ורספות resolves this difficulty.

- אותה שעה עשה צדקה שהיה מקנא להקדוש ברוך הוא מקנא להקדוש ברוך אחיה שעה עשה צדקה שהיה מקנא להקדוש ברוך הוא said this פסוק for he was [apparently] avenging the honor of הקב"ה.

תוספות offers an alternate explanation:

אי נמי שהיה מתיר את ירמיה מן הזיקים כדכתיב 1 התם 2 : Or you may also say; ירמיה was releasing ירמיה from the shackles as it is written there.

SUMMARY

The apparent צדקה was either the avenging of 'ה, or the releasing of ירמיה from his shackles.

THINKING IT OVER

What are the relative advantages of each of תוספות explanations?

¹ The term צדקה needs to be understood in a wider perspective that it refers to any 'good' deed (not necessarily an act of kindness).

² The הגהות הב"ח amends this to read, שהיה נראה כמקנא

³ However in truth his intent was not to stand up for הקב"ה but rather to shame ישראל therefore this הטא is a צדקה is a אישראל.

ירמיהו (ירמיהו reads; ירמיהו מן האזקים היום פחתיך ועתה פסוק follows immediately after the ירמיהו מ,ד' ויבא ויעש ה' ויבא ויעש ה' אור follows immediately after the ירמיהו מ,ד' ווגו'.

⁵ The אַדקה (kindness in a literal sense) to ירמיהו was preceded by the פסוק to tell ירמיה, 'I am kind to you because you are not like the rest of the Jews (who are in shackles) who sinned against 'ה'. The kindness was a sin, because his intent was to demean the (rest of the) Jews.